

Arrest

nr. 274 129 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 augustus 2017 neemt verweerder een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hij neemt op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 21 februari 2018 met nummers 200 028 en 200 029 vernietigt de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissingen.

1.4. Op 5 april 2018 neemt verweerder een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hij neemt op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker tekent bij de Raad beroep aan tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissingen. Bij arresten van 29 maart 2019 met nummers 219 272 en 219 273 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.6. Op 30 april 2019 neemt verweerder een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Hij neemt op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Bij arresten van 9 oktober 2019 met nummers 227 259 en 227 260 verwerpt de Raad deze beroepen.

1.8. Verzoeker dient op 11 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Verweerder neemt op 6 december 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.8. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 16 juni 2022 met nr. 274 128 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Verweerder neemt op 6 december 2021 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht *“op zich en in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet”*, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens stelt hij dat er sprake is van *“onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

“EERSTE MIDDEL: [...]

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand en met het privéleven van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel privéleven. Hij is sedert 2013 ononderbroken in België en heeft een ruim privéleven ontwikkeld. Deze gegevens zijn aanwezig in het administratief dossier van verwerende partij. Verwerende partij heeft evenwel die gegevens niet in rekening gebracht.

Verzoeker woont samen met zijn zus en haar twee kinderen. Zij vormen een hecht gezin. Verder heeft verzoeker twee dochters met legaal verblijf in België.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten die een bevel vernietigen in geval geen toepassing is gemaakt van artikel 74/13 vreemdelingenwet: RvV 222 506 van 12 juni 2019; RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020. Er zijn meerdere gelijkaardige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Alleszins is de zorgvuldigheidsverplichting geschonden door geen overweging te maken in verband met het familiaal leven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

TWEEDE MIDDEL: [...]

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

DERDE MIDDEL: [...]

Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke basis voor het nemen van deze termijn.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

VIERDE MIDDEL: [...].

Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben

(zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn privéleven rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft al ruim negen jaar in België en heeft een uitgebreid privéleven in België.

Hij woont samen met zijn zus en haar twee kinderen, ze vormen een hecht gezin. Verzoeker heeft ook twee dochters met legaal verblijf in België.

Verder is hij actief binnen een jongerenwerking waarbinnen hij een groot netwerk heeft uitgebouwd.

Er is met dit privéleven absoluut geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Er is geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 3 en 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat elke concrete toelichting van de wijze waarop deze verdragsbepaling zou zijn geschonden ontbreekt. Ook waar verzoeker stelt dat er sprake is van *"een onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing"*, ontbreekt elke toelichting van de reden waarom dit zo zou zijn.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort. Waar hij aangeeft dat de bestreden beslissing geen juridische grondslag vermeldt voor het verlenen van een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij dit betoog. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker weet welke bepaling hiervoor de wettelijke basis vormt, met name artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die de maximale termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, toont niet aan welk nadeel hij heeft geleden bij het gebrek aan een bijkomende motivering hierover. Wat betreft het gebrek aan motivering aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hem op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Waar hij stelt dat niet werd onderzocht of hij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet voorhoudt, laat staan aan toont dat hij alsnog een verblijfsrecht kan doen laten gelden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder hierover uitdrukkelijk een onderzoek diende te verrichten, minstens toont verzoeker niet aan welk belang hij hierbij heeft. Dezelfde vaststelling geldt voor de opwerping dat verweerder de mogelijkheid heeft miskend voor verzoeker om op basis van artikel 2, 1°, van de Vreemdelingenwet toegang tot het Rijk te krijgen, dit omdat verweerder er op geen enkele manier naar verwijst. Verzoeker zoekt spijkers op laag water.

2.6. Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat deze bepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt. Wel legt ze een zorgvuldigheidsplicht op. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder zich heeft gekweten van zijn verplichting om rekening te houden met de elementen die zijn vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er bevindt zich in het dossier namelijk een “synthesenota” van 3 december 2021, waarin wordt gesteld:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) : 1) Hoger belang van het kind: Betrokkene heeft geen kinderen. 2) Gezin- en familielevens: Betrokkene verklaart dat hij verloofd is met mevrouw L.A.. Betrokkenen wonen niet samen en vormen geen gezinscel. Betrokkene woont samen met zijn zus, die de Belgische nationaliteit heeft, en haar kinderen. Er is geen bewijs van afhankelijkheid. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. 3) Gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische redenen aan.”

2.7. Verzoeker toont niet aan dat de afgewogen elementen niet de elementen zijn die zijn zaak kenmerken. Verzoeker benadrukt zijn “reëel privéleven”, maar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet enkel dat rekening moet worden gehouden met het gezins- en familielevens, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Door verder louter te benadrukken dat hij een hechte band onderhoudt met zijn meerderjarige zus en haar kinderen, brengt hij de gedane beoordeling over zijn gezins- en familielevens ook niet aan het wankelen. In dit verband kan erop worden gewezen dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu tussen verzoeker en diens meerderjarige zus, bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist, opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van dergelijke bijkomende afhankelijkheidsfactoren. Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, waarin het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd omdat geen toepassing werd gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Alleszins toont verzoeker niet aan dat de feiten die aan de door hem geciteerde arresten ten grondslag liggen gelijkaardig zijn aan deze in de thans voorliggende zaak. Zo werden de beslissingen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die op dezelfde datum als de bevelen werden getroffen, en waarbij de beoordeling van de synthesenota hierop werd gebaseerd – in de geciteerde zaken vernietigd, quod non in casu. Verzoeker verwijst nog naar zijn gezondheidstoestand, doch concretiseert dit niet verder. De Raad wijst er in dit verband alleszins op dat verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds op 30 april 2019 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker, die niet voorhoudt dat zijn medische situatie sindsdien is gewijzigd, kan zich er niet toe beperken louter te verwijzen naar zijn “gezondheidstoestand”.

2.8. Wat betreft het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad dat er voor meerderjarige familieleden sprake dient te zijn van bijkomende afhankelijkheidsfactoren, quod non in casu. Het louter vermelden van zijn samenwoning met zijn meerderjarige zus en haar kinderen, evenals het benadrukken dat zij een hecht gezin vormen, volstaat niet om aan te tonen dat hun familiale band onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Deze vaststelling volstaat reeds opdat geen

schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven. Wat betreft het privéleven, wijst verzoeker op zijn langdurig verblijf alhier, zijn uitgebreid netwerk en zijn activiteiten binnen een jongerenwerking. Dit betreffen evenwel niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat op grond daarvan de positieve verplichting voortvloeit verzoeker hier te lande het verblijf toe te staan. Er dient op te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoeker toont het ook niet aan.

2.9. Waar hij een schending aanvoert van het hoorrecht, wijst de Raad erop dat verzoeker zich niet rechtstreeks kan beroepen op artikel 41 van het Handvest, doch wel op het hoorrecht als onderdeel van het Unierechtelijk algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging. Aangezien niet ter betwisting staat dat verzoeker zich kan beroepen op het hoorrecht, dient niet te worden ingegaan op zijn uitgebreide theoretische uiteenzetting dienaangaande. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker terecht stelt dat, luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Verzoeker toont niet aan dat hij bij zijn gehoor bijkomend informatie had verstrekt, die een invloed zou hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst immers nogmaals naar de feiten die zijn zaak kenmerken, zijn gezinsleven met zijn meerderjarige zus, zijn privéleven en zijn gezondheidstoestand. In dit verband kan worden verwezen naar de bespreking hiervan in de voorgaande punten.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA